hver med sin Præst. Det er nu den Del af Valgmenigheden, som Rørdam er Præst for, der har rejst Spørgsmaalet om et nyt Daabsritual og gentagne Gange har henvendt sig derom til den højtærede Kirkeminister. Men da den højtærede Kirkeminister ikke har villet anerkende dette Daabsritual som gyldigt eller som værende i Overensstemmelse med Folkekirkens Ritual, har Spørgsmaalet været hvilende. Rørdam har imidlertid ikke kunnet dy sig. Han har tilladt sig at anvende den Maade, han døber paa, ved det, man kalder Hjemmedaab, men hans Opfattelse af Hjemmedaab er jo af en egen Art. Jeg har altid ment — og det tror jeg, alle Mennesker her i dette Land hidtil har ment —, at Hjemmedaab var en Daab, der kunde udføres i Hjemmet, naar Barnet var saa sygt, at man ikke troede, man kunde komme til Kirke med det. Men den Hjemmedaab, Rørdam har tilladt sig at forrette, er ikke sket i Hjemmene, men Forældrene er efter hans egne Oplysninger kørt med tre Børn et længere Stykke Vej fra deres Hjem og forbi Kirken — ja, det ene Barns Moder vilde blive i Kirken og lade det døbe dèr efter det gamle Daabsritual — til Præstegaarden, og dèr forrettede Rørdam en Daab efter sit eget Ritual; det kalder han Hjemmedaab. Saa vidt jeg ved, har den højtærede Kirkeminister heller ikke sagt god for det.

Den Maade, den højtærede Kirkeminister hidtil er optraadt paa overfor Rørdam og hans Andragende, har min Tilslutning. Jeg kan ikke se, at der i og for sig er noget at bebrejde den højtærede Minister, idet han ikke har villet godkende det Ritual, der foreligger. Nu hører jeg nok, at det ærede Medlem Hr. Kammersgaard — jeg hørte med stor Interesse, hvad det ærede Medlem sagde her om den Ting, da han jo hører til Regeringspartiet og staar den højtærede Kirkeminister meget nær —, jeg hørte og jeg glæder mig over at høre, at det ærede Medlem Hr. Kammersgaard er en Ven af den danske Folkekirke. Det er jeg ogsaa. Da jeg for 12 Aar siden var med til at udarbejde Forslag til en ny Forfatning, var jeg fuldt ud paa det rene med, at alt, hvad der vedrørte Folkekirkens Stilling, skulde vi lade uberørt; vi skulde ikke blande Kirkeforfatningen eller Spørgsmaal om Folkekirken ind i Kampen om den fri Forfatning; det danske Folk kunde efter min Mening ikke bære paa een Gang en Kamp om den almindelige Valgrets Indførelse og en Kamp om en Kirkeforfatning. Men jeg vilde heller ikke for mit Vedkommende ønske at rejse en Kirkekamp, fordi jeg mener, at vi har indrettet vor Folkekirke paa en praktisk Maade, efterhaanden som Livet har formet sig og stillet sine Krav paa forskellige Omraader. Man har fra Rigsdagens Side været loyal overfor Befolkningen og søgt at komme ud over Vanskelighederne, dog altid med Bevarelse af Folkekirken og Folkekirkens Daab og Nadver som det, der blev det til Grund liggende, ikke blot for Folkekirken, men for det kristne Menighedsliv.

Jeg lyttede med Glæde til den Del af Hr. Kammersgaards Tale; men det, jeg søgte efter, var jo at faa at høre, hvilken Udgang han mente, man kunde faa paa denne Strid; og det var lidt dunkelt, hvad han derom sagde. Men jeg fangede dog Traaden — hvor langt den kan spindes, skal jeg overlade til det ærede Medlem Hr. Kammersgaard —, men det var den Anvisning, at man skulde stille Ryslinge Valgmenighed paa noget lignende Maade, som man i sin Tid stillede Arboe Rasmussen. Det kan jeg ikke tænke mig skulde blive Udgangen; men det var den eneste Udvej, det ærede Medlem Hr. Kammersgaard pegede paa, at stille Ryslinge Valgmenighed paa lignende Maade som Arboe Rasmussen. Hvad skete der med ham? Han blev flyttet fra en Menighed til en anden, men blev ved at være Præst i Folkekirken; men det ejendommelige var — og det er altsaa maaske det, det ærede Medlem Hr. Kammersgaard ønsker, at man skal efterligne —, at han kom ikke ind under det sædvanlige gejstlige Tilsyn, han kom ikke til at sortere under Bispen for Lolland, men kom til at sortere direkte under Kirkeministeren. Dèr er jeg spændt paa at høre, om den højtærede Kirkeminister vil afløse den forrige Kirkeminister — nu det ærede Medlem Hr. Povlsen — ved at blive Bisp for en enkelt Præst. For det var jo det, der skete, at den daværende Kirkeminister paatog sig det gejstlige Tilsyn med Arboe Rasmussen. Hvorledes det gik med det Tilsyn, ved jeg ikke; men det ved jeg, at Arboe Rasmussens hele Udgang af den Strid, han har rejst, blev jo ikke til stor Velsignelse, hverken for ham selv eller andre.

Min Opfattelse er den, at dersom den højtærede Minister tillader det Daabsritual, som Pastor Rørdam i Ryslinge Valgmenighed ønsker at faa godkendt, et Daabsritual, der er vidt forskelligt fra det Daabsritual, der hidtil er brugt, saa vilde en saadan Beslutning — selv om det kun drejede sig om Ryslinge Valgmenighed alene — betyde en Anerkendelse af dette Daabs-